

Luca Caioli en Cyril Collot

LAMINE YAMAL

Vertaald uit het Italiaans door Pieter van der Drift

DE FONTEIN

2025

1
304

Op het Plaça Joan XXIII in Rocafonda, een wijk in Mataró, zitten vijf jongens van een jaar of zestien op een bankje te chillen.

‘Mogen we jullie wat vragen?’

‘Ja, hoor. Waarover?’ vraagt een van hen, een krullenbol met een pientere oogopslag.

‘Wat denk je...?’

‘Lamine Yamal?’

‘Bingo!’

‘Wat ik van Lamine vind? Hij is een held, hij is van ons plein, van onze wijk, Rocafonda, en van Barça. Ik sta op dezelfde positie bij Union Deportiva Molinos, al speelt hij wat meer op de vleugel. En we staan samen op de foto.’ Marwan is een jaar jonger dan Lamine, en zit in de bovenbouw van de middelbare school. Later wil hij profvoetballer worden, of politieagent.

‘Alles wat Lamine doet is bijzonder. Zijn dribbels, zijn inzicht, zijn passing, zijn schoten,’ zegt Akaran, middelbare scholier en centrale verdediger van de club Juventus A.C. hier

uit Mataró. ‘Maar wat nog de meeste indruk op me maakt is dat hij op zijn zeventiende al zoveel zelfvertrouwen uitstraalt. Niet normaal, hij speelt tegen ervaren kerels van dertig die bij de wereldtop horen en alles hebben gewonnen, en bij hem is het alsof hij een potje met vrienden speelt.’

‘Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt, behalve met Messi,’ oordeelt Marwan.

‘Zo vet om Lamine, een jongen van hier, te zien schitteren. Hij is het levende bewijs dat je kunt ontsnappen uit deze wijk en succesvol kunt zijn,’ zegt Damián. Ook hij zit nog op school en droomt ervan om later zanger te worden. Zijn ouders komen uit Noord-Spanje.

Mohamed, die later leraar geschiedenis wil worden, speelt op de vleugel of als middenvelder bij een van de vele clubs in Mataró. ‘Ik ken Lamine en zijn vrienden, hij woonde daar,’ vertelt de jongen terwijl hij naar een van de kleurige gebouwen op het plein wijst. ‘Hij is een voorbeeld. Voor de wijk. Voor ons allemaal. Hij viert een doelpunt door met zijn handen het getal 304 uit te beelden. Daarmee laat hij zien dat hij nog steeds betrokken is bij onze wijk, die iedereen nu kent dankzij hem. En het is belangrijk om te laten zien dat hier vriendelijke, gastvrije mensen wonen.’

‘Je hebt hier heel veel culturen en heel veel talent, niet alleen op voetbalgebied. Ook al leeft het voetbal hier wel enorm,’ voegt Marwan er nog aan toe.

‘Als het over Rocafonda gaat, wordt er altijd gesproken over de armoede, drugs, criminaliteit. En er is ook criminaliteit, maar het wordt enorm overdreven. Dit is geen gevaarlijke wijk, zoals ze op tv zeggen, met alleen maar criminelen,’ zegt Wael, die bij de amateurs voetbalt.

Marwan, Mohamed, Wael en Akaran zijn hier in Spanje geboren, terwijl hun ouders uit Marokko afkomstig zijn. Ze zijn er alle vier trots op dat een jongen zoals zij niet zijn roots is vergeten en bij elke goal met zijn handen het gebaar maakt waarmee hij laat zien dat hij een kind van immigranten is. ‘304’ zijn de laatste drie cijfers van de postcode van Rocafonda (08304), een dichtbevolkte wijk in Mataró, een stad van bijna 130.000 inwoners aan de kust, op vijfendertig kilometer van Barcelona.

Op een gegeven moment komt Mohameds broertje Luay er ook nog bij. Hij is tien jaar en aanvaller bij Unión Deportiva Cirera. ‘Lamine is cool en zijn dribbels ook, maar Cristiano Ronaldo is mijn idool. Ik ben voor Real Madrid.’ Toch is hij het wel met zijn grote broer eens dat de plaatselijke held sympathiek is: ‘Sympathieker dan Vinícius Júnior en Mbappé. Hij is supercool, kijk maar hoe hij met zijn ploeggenoten omgaat, bij Barça maar ook bij het Spaanse elftal, en als hij terug is in Rocafonda maakt hij altijd tijd voor een selfie.’

Het is tijd voor het middageten, de jongens zeggen gedag en gaan naar huis.

De volgende ochtend treffen we ze weer, een paar honderd meter van het plein, bij de *polideportivo*, of de *poli*, zoals ze het zelf noemen, het voetbalveldje waar Lamine zoveel tijd heeft doorgebracht.

Het heeft geregend. Het betonnen veldje vlak bij de schoolgebouwen en het kleine plaatselijke voetbalstadion glimt als een ijsbaan. Hier en daar liggen nog wat modderplassen. Maar zo te zien kan dat de vijftien, twintig, vijfentwintig voetballertjes (het is lastig tellen omdat ze voortdurend in beweging zijn) niets schelen. Ze aarzelen niet een flinke tackle of sliding te maken, met alle risico's van dien. En natuurlijk proberen ze allemaal hun trucjes (dubbele scharen, panna's, akka's en andere freestyle schijnbewegingen) om weg te komen uit de kluwen van tegenstanders en medespelers. Het is moeilijk te achterhalen wie nu eigenlijk tegen wie speelt. Er loopt een grote zwarte jongen tussen met een Engels voetbalshirt, Rooney, rugnummer 9. De meesten spelen met hoody's aan. Het is een levendig partijtje en het is niet helemaal duidelijk of het nu 8-4 staat, of 10-7. De twee ploegen zijn het oneens. Er wordt druk gediscussieerd: is het wel of geen overtreding en is het wel of geen goal? In de twee rood-wit gestreepte goaltjes hangen geen netten. Een penalty is een hele gebeurtenis, met schreeuwende klasgenootjes aan de kant. Dan ineens loopt iedereen weg, de pauze is voorbij. En in die leegte blijven alleen de koeienletters achter van een kolossale, bonte

muurschildering: ROCAFONDA. Aan de zijkant, op drie hoge witte treden, heeft iemand met zwarte spuitbus aangegeven dat ze meer Lamine Yamals in de wijk willen en minder huisuitzettingen: EN EL BARRIO DE ROCAFONDA MAS LAMINE YAMALS Y MENOS DESAHUCIOS.